

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์

ที่ ๒๙๘/๒๕๖๑

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๒๑ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

คดีของศาลจังหวัดนนทบุรี

หมายเลขดำที่ ผบ.๔๑๐๒/๒๕๖๐

ระหว่าง	{	นางสาวอมรรัตน์ ภูตองใจ	โจทก์
		นางสาวอรรณณ อ่อนสำอางค์	จำเลย

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยประกอบกิจการรับก่อสร้างและนายหน้า โจทก์ว่าจ้างจำเลย ตกแต่งภายในรีสอร์ทของโจทก์ เป็นตัวแทนโจทก์ขอสินเชื่อจากธนาคาร และเป็นนายหน้า ขายห้องชุดของโจทก์ ๒ ห้อง โจทก์ชำระค่าจ้างแก่จำเลยบางส่วนแล้ว แต่จำเลยไม่ทำงานที่รับจ้าง ให้แล้วเสร็จและทิ้งงานไป ทำให้โจทก์เสียหาย ขอให้บังคับให้จำเลยคืนเงินค่าจ้างพร้อมดอกเบี้ย แก่โจทก์

จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง

จำเลยยื่นคำร้องขอให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภคมหรือไม่

พิเคราะห์แล้ว พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ คดีผู้บริโภคหมายความว่า (๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค ตามมาตรา ๑๙ หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบการธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ ได้ความตามคำฟ้องและคำให้การว่า จำเลยประกอบกิจการรับก่อสร้างและรับจ้างตกแต่งภายในรีสอร์ท รวมถึงรับดำเนินการขอสินเชื่อ

/และชาย ...

และขายห้องชุดของโจทก์ อันเป็นการรับจัดทำกรงานโดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินตามทางการค้า
ปกติของตน จำเลยซึ่งเป็นผู้ให้บริการจึงอยู่ในฐานะเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามพระราชบัญญัติ
วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒
มาตรา ๓ ส่วนโจทก์ซึ่งเป็นผู้ว่าจ้างนั้น ได้ความว่าการทำงานที่จ้างจำเลยดำเนินการนั้นเป็นการ
แสวงประโยชน์โดยตรงทางธุรกิจจากบริการที่ได้รับจากจำเลยอีกต่อหนึ่ง โจทก์จึงมิใช่ผู้บริโภค
แต่อยู่ในฐานะเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว เมื่อโจทก์ฟ้องขอให้บังคับ
จำเลยรับผิดชอบในมูลจ้างทำของ จึงมิใช่คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภครกับผู้ประกอบการซึ่งพิพาทกัน
เกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ ตามพระราชบัญญัติ
วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑) ทั้งไม่เข้าเกณฑ์เป็นคดีผู้บริโภคตามมาตรา ๓ (๒)
ถึง ๓ (๔)

วินิจฉัยว่าไม่เป็นคดีผู้บริโภค

